

Publicerad 2006-09-29 04:44 av Kristian Horn

Tenk er att værlden ær ett bord, alla ær stenar i en korg, som står så langt ifrån kanterna att inge annan kant ær nærmare. Men gungandes på kanten står en vas...

vasen som gick sønder

tusen bitar fløg øver golvet, då hon låg i sin seng. Medveten om vad som hade hænt kastade hon sig øver splitret. Hon låg på knæ i timmar før att hitta vart enda liten del, stor som liten. Hon låg där, på knæ, soppade ihopp dem alla, alla delar av det skøraste porslin. Hennes fingrar bløde nær alla bittar var på plats i hennes famn. Med blodet från hennes hjærta började hon, bit før bit, att puzzla ihop den skøra vassen. Men stackars flicka, gång på gång føll vassen i bitar; igen och igen.

Nær hon hittade mig på golvet, lyfte hon mig med all den kraft hennes hjærta hade. Hon la mig på sængen. Hejdløst skrek jag ut i den endløsa, endløst tomme korridøren. Hon bar mig som bara en mor kan bære ett barn, då, precis efter att allt tumult har gått øver och modern får spændere den där første, ensamme stunden med sin lille ængel. Där började hon plocka bort allt det mørke, tills att jag inget visste. Så låg jag där, på hennes brøst, och lyssnade på en røst som ekade i min sjæl, med ord som jag inte kunde første. Jag vet bara att allt ær gott.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kristian Horn med Poeter.se id #2545 innehar upphovsrätten